

Класичне строфе – Лазар Тица

ПРОБУЂЕНА ПЕСМА

Ноћас је намерник-ветар просуо твој глас
Кроз гране трешања у раноме цвату,
Опет сам се скрио и будно сневао нас
Тонући у тужну пролећну сонату.

Вртео сам клупко месеци у збегу,
Већ читаву вечност година се вуче..
Тражио сам те у сунцу, у роси, и снегу,
Читавом свету сам нудио бело наручје.

Станем пред живот – жељан зрака,
И осмех покоји сетно одглумим,
А нисам знао да у јутра млака
И ја у теби покаткад зашумим.

А ноћас ми ветар рече да нисам
Још умро у твојим пољима равним,
И да светлуцам ивицама твога синопсиса
Са оним истим песмама давним.

И хвала ветру – још знам да трајем,
Још знам да живим (па према томе)
Још бих и део себе да дајем
Када бих само имао коме.

И кад закашљем ружно једног јутра
Сетићу се нашег завежљаја среће,
Једно ће срце куцати унутра,
И од живота и смрти веће.

ОСВРТ

Где ли су нестали они априли
Са прегршт модре вечерње туге?
И оне месечине у чијој сам свили
Проћердао своје сате дуге?

И минуте сам бацао капом и шаком
У неке очи тамне и дубоке,
И испијао младост у јутру млаком
Слушајући врбе и потоке.

И жалио за једном крхком руком
Што ми је махнула са колодвора,
И причао с месецом над Бањалуком
У танковитој крошњи бора.

На ком ли небу сада горе
Звезде којима сам се заклињао крадом,
И очи што су као мандрагоре
У сутон плави цветале над градом?

Кроз песму дозивам умрле сате
У које сам уткао младост целу,
Хтео бих још једном да се врате
У једну недељу невеселу.

ОСТАНИ МИ

Остани ми, ту под главом,
Немој ићи, ниси дете,
Заплови се сном ко јавом
Док зла студен кроз ноћ мете.

Док бесмртне шумске виле
Свијају ми смрт кроз таму
Спусти оне речи миле
У самоћу и у чаму.

Коњаници црни јуре,
Њихове ме кољу страже,
А песме из касне уре
Главу моју сада траже.

Бестебица ноћас тиња,
Спаљује ми споро кости,
Било би дивно да те има
У овом часу коначности.

И да ме се сетиш бар на час
На рубу кошмарне ноћи ове,
Тек мало, мало, да буде нас,
Тек мало оног што срећом зовем.